

אילה בן-לולו מוסקוביץ

חיית מחמד

1.

הוצאתי ממגרת המקרר
 ארטישוק
 כמו שמוציאים איגואנה מקשקשת
 מפלוב מסרג.
 הייתי מעמידה אותו על רגלו הגדומה ואומרת:
 ארצה!

היא תצית,
 ואני אלטף חית-בראשית ידקה.
 יש מי שישמר עלי בלילה.
 אצמיד שפתי לתפרחת הנעולה
 ואלחש: יפי, יפי,
 את איגואנה מאלפת,
 בשעור הבא
 נלמד ללכת.

2.

בילדות מקצרת
 כמו בקורס מזרז לשירה
 תמיד יש מי שיניף סכין
 על הדמיון, וישפשף בחצי לימון
 את הלב המשחיר
 עד שהוא מחויר מאד.

והשבוע, מה שירה יכולה לעשות מארטישוק. לפנינו שיר בן שני חלקים. בחלק הראשון אנו מבינים כי דוברת אלינו מישהי מאוד בודדה, כנראה ילדה או נערה. עד כדי כך בודדה היא, שאפילו אין לה חיית מחמד. את חיית המחמד שלה היא מוצאת בארטישוק שבמקרר, ומדמה אותו לא לכלב או לחתול, אלא דווקא לאיגואנה, שיש בה משום העצבות והפלסטיות.

חלקו השני של השיר הוא מסקנתי וקצר, כמו בהרבה שירים מודרניים בני שני חלקים. אף שהמילה "ארטישוק" אינה נזכרת בו, אנו מבינים שהדוברת היא הארטישוק, בעיקר בשל השימוש במילים "הלב המשחיר". מעניינת במיוחד הביקורת הבוטה על סדנאות השירה, שבהן כמו מניפים המורים סכין על הרגש ועל הרחף-לכתוב של התלמידים. אילה בן-לולו מוסקוביץ עצמה היא, אגב, בוגרת סדנת שירה.

השיר לקוח מתוך "שירה חרשה", גיליון מס' 75 של כתב העת "הליקון", בעדיכת אמיר אניאל אוד וסיהאם ראוד.

רן יגיל